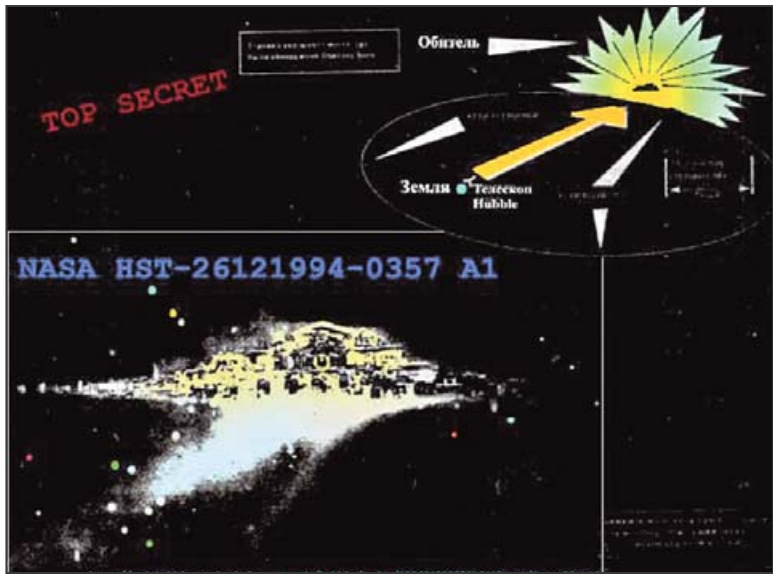

ВІСНУЮ

Астрономія далеко сягнула у вивченні зірок та галактик. Сотні професіоналів і мільйони аматорів щочас спрямовують у зоряне небо свої телескопи. Найголовніший телескоп планети — орбітальний космічний телескоп НАСА «Хаббл» відкриває для астрономів небачені обрії далекого космосу. Але разом із великими відкриттями «Хаббл» підносить і найбільші загадки.

У січні 1995 року німецький астрономічний журнал опублікував коротке повідомлення, на яке негайно відізналися всі наукові, релігійні і науково-популярні видання планети. Вони звертали увагу читачів на зовсім різні аспекти цього повідомлення, однак суть зводилася до одного — у всесвіті виявлена Оселя Бога.

26 грудня 1994 року в аерокосмічному агентстві США (НАСА) здійнявся великий шум. Після розшифровки серії знімків, переданих з телескопа «Хаббл», на плівках чітко проявилось велике біле місто, що пливе в космосі. Представники НАСА не встигли вчасно відключити вільний доступ до веб-сервера телескопа, куди потрапляють всі

зображення, отримані з «Хаббла», для вивчення в різних астрономічних лабораторіях. Таким чином, прийняті з телескопа фотознімки, згодом (і дотепер) суворо засекречені, на кілька хвилин стали доступні користувачам всесвітньої мережі.

То що ж побачили астрономи на цих дивних фотознімках? Спочатку це була всього лише маленька тьмяна цятка на одному з кадрів. Але коли професор університету Флориди Кен Вілсон вирішив розглянути фотознімок докладніше й на додаток до оптики «Хаббла» озброївся ручною лупою, він виявив, що цятка має дивну структуру, яку неможливо пояснити ні дифракцією в лінзовому наборі самого телескопа, ні

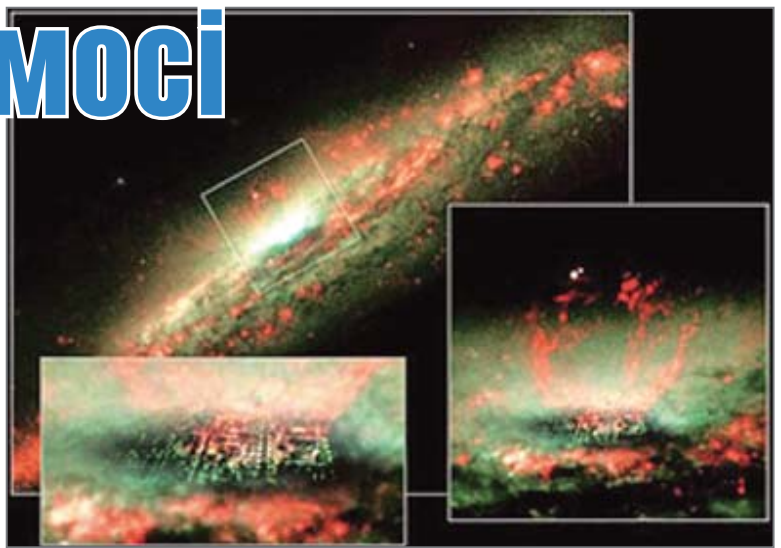
перешкодами в каналі зв'язку при передачі знімка на землю. Після короткої оперативної наради було вирішено перезняти зазначену ділянку зоряного неба з максимальними для «Хаббла» можливостями.

Величезні багатометрові лінзи космічного телескопа сфокусувалися на найвіддаленішому куточку всесвіту, доступному огляду телескопа. І «цятка» постала перед здивованими вченими на величезному екрані проекційної установки сяючою структурою, схожою на фантастичне Місто, мов якийсь гібрид світового «літаючого острова» Лапути й науково-фантастичних проєктів міст майбутнього.

Величезна конструкція, що розкинулася в просторах космосу на багато мільярдів кілометрів, сяяла неземним світлом. Місто одностайно було визнано Оселею Творця, місцем, де тільки й може розташовуватися престол Господа Бога. Представник НАСА заявив, що Місто не може бути населене у звичному змісті цього слова, найімовірніше, у ньому живуть душі померлих людей.

Розміри його вражають. Жоден відомий нам небесний об'єкт не в змозі суперничати з цим велетнем. Наша земля в цьому Місті була б просто крихітною піщиною на узбіччі космічного проспекту.

Куди ж рухається і чи рухається взагалі цей гігант? Комп'ютерний аналіз серії фото-

знімків, отриманих з «Хаббла», показав, що рух Міста загалом збігається з рухом навколишніх галактик. Однак при тривимірному моделюванні з'ясувався приголомшливий факт: це не частина всесвіту вилучена від нас, а ми — від неї.

Чому точка відліку перенесена в Місто? Тому що саме ця туманна цяточка на фотознімках виявилася в комп'ютерній моделі «центром всесвіту». Об'ємне зображення, що рухається, наочно продемонструвало, що галактики розбігаються саме від цієї точки всесвіту, в якій розташоване Місто. Інакше кажучи, всі галактики, у тому числі й наша, вишили колись саме з цієї точки простору, і саме навколо Міста відбувається обертання всесвіту. А тому звістка про Місто як про Оселю Бога виявилася надзвичайно близькою до істини.

Що ж обіцяє це відкриття людству, і чому про нього не було чути півтора десяти років? Наука й релігія вже давно вирішили помирися й у міру можливості допомагають одна одній розкривати таємниці й загадки довкілля. І якщо наука раптом зіштовхується з незрозумілим феноменом, релігія майже завжди дає цілком реальне пояснення тому, що відбувається. А тут

сталося протилежне — наука за допомогою технічних засобів підтвердила або прийняла на веру вагомий доказ основного постулату релігії — про існування єдиного Творця, Котрий живе в сяючому Місті на небесах.

Однак яким би очікуваним не було повідомлення, його наслідки передбачити неможливо. Тому фотознімки були негайно засекречені, а доступ до зображень Міста Бога одержали лише наділені особливими повноваженнями люди, які реально, а не по телевізору, управляють життям окремих країн і планети в цілому.

Але таємничість — не найкращий засіб досягнення цілей. Тому залишається лише очікувати офіційної реакції державних структур і вищих осіб Церкви на повідомлення про те, що досі людство могло лише здогадуватися. Секретні спецслужби США поклали у свої сейфи інформацію, яка має колосальне значення для всього всесвіту. Але як можна приховувати настільки приголомшливе відкриття? Чому Америка привласнила собі право вирішувати, що можуть знати жителі землі, а що їм знати рано? На жаль, в американських сейфах Оселя Бога виявилася схована від землян надійніше, ніж у глибинах всесвіту.

МАЛОВІДОМА ПРОЗА

Антон ЧЕХОВ

ПАРІ

— позбавлення життя. Держава — не Бог. Вона не має права відбирати те, чого не може повернути, якщо захоче.

Серед гостей був один юрист, молодий чоловік років 25. Коли запитали його думку, він сказав:

— І смертна кара і довічне ув'язнення однаково аморальні, але якщо б мені запропонували вибрати між стратою і довічним ув'язненням, то, звичайно, я вибрав би друге. Жити як-небудь краще, ніж ніяк.

Знялася жвава суперечка. Банкір, що був тоді дещо молодший і нервовіший, раптом втратив самовладання, вдарив кулаком по столі і вигукнув, звертаючись до молодого юриста:

— Неправда! Закладаюся на два мільйони, що ви не витримате в камері й п'яти років.

— Якщо це серйозно, — відповів йому юрист, — то приймаю заклад, що витримаю не п'ять, а 15.

— 15? Гаразд! — сказав банкір. — Панове, я ставлю два мільйони!

— Згода! Ви ставите мільйони, а я — свою свободу! — згодився юрист.

Це був дикий, безглуздий заклад. Банкір, що не знав тоді рахунку своїм мільйонам, розпещений і легковажний, нетямився від задоволення. За вечерею він насміхався над юристом і говорив:

— Отямтеся, молодий чоловіче, поки не пізно. Для мене два мільйони — це дрібниця, а ви ризикуєте втратити три-чотири найкращі роки життя. Три-чотири, тому що ви не витримаєте довше. Не забувайте також, що добровільне ув'язнення значно важче за примусове. Думка, що кожної хвилини ви маєте право вийти на волю, отруїть в казематі все ваше існування. Мені жаль вас.

(Закінчення на 6-й стор.)

Целібат — безшлюбність священиків

ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту. Те, про що йтиметься в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль — донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхами вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які перейняли християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство — це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде винуватити людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у прийдешнє.

«Вірне це слово: коли хто єпископства хоче, доброго діла він прагне. А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини, тверезий, невинний, чесний, гостинний до приходців, здібний навчати, не п'яниця, не заводяка, але тихий, несаварливий, не срібллюбєць, щоб добре рядив власним домом, що має дітей у слухняності з повною чесністю, бо хто власним домом рядити не вміє, як він зможе пильнувати про Божу Церкву? Не новонавернений, щоб він не запишався, і не впау у ворожий осуд» (1 Тим. 3:1-3).

«І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плідіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю,

оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Бут. 1:28).

«А священик, найбільший від братів своїх, що на голіву його буде виллята олива помазання... І він візьме жінку в дівочтві її. Удови, і розведеної, і беззачесної, блудливої, тих він не візьме, а тільки дівицю з-поміж рідні своєї він візьме за жінку» (Лев. 21).

«Целібат» (від латинського «caelebs» — нежонатий) — заборона одружуватися для католицького духовенства, яку запровадив папа римський Григорій VII Гільдебранд.

(Закінчення на 4-й стор.)

● ФОРУМИ

Церква ХВЄ України звітувала й обирала

З 19 по 21 травня в Чернівцях проходив звітний-виборний XVI з'їзд Церкви Християн Віри Євангельської України, який зібрав 518 делегатів з усіх областей України, АР Крим та 90 гостей.

На урочистому відкритті форуму старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко виголосив доповідь «20 років відновленого братства», у якій накреслив основні віхи становлення євангельського п'ятидесятницького братства. І закликав вшанувати псалмом «Гора Сіон – гора свята» усіх служителів Церкви ХВЄ України, які за останні 20 років відійшли у вічність.

Серед гостей з'їзду були представники обласної адміністрації, Департаменту з питань національностей та релігій України, представники братніх євангельських об'єднань України – ЄХБ Чернівецької області (П. Петреску), СВЦХВЄ (В. Райчинець) та ближнього і далекого зарубіжжя. Вітали з'їзд єпископи В. Прохор (Міжнародна Асамблея Християн Віри Євангельської), Е. Грабовенко (Росія), В. Павловський (Молдова), С. Хомич (Білорусь), І. Ельссельс (ФРН), Е. Гаррісон (США), Я. Макконен (Фінляндія), П. Верн (Швеція), У. Арнольдсен (Норвегія), М. Лукач (Румунія).

Гість із Пакистану Вільям Джонсон звернувся до присутніх із закликом: «Роби більше». А емоційна проповідь М. Лукача з Румунії нагадала, що Господь уже близько, біля дверей. П. Новорок – заступник старшого єпископа ОЦХВЄ закликав присутніх

бути вірними служителами Божими.

Коли настав час виборів, у результаті таємного голосування більшістю голосів головою братства на наступний чотирирічний термін було знову обрано Михайла Паночка.

За майбутнє спитають з нас

Діти – це не тільки наше майбутнє, це і наше сьогодні. І працю з ними переоцінити просто неможливо. У цьому впевнені всі працівники дитячого служіння Церкви Християн Віри Євангельської України, які на початку травня зібралися в закарпатському місті Мукачевому на спеціальну конференцію.

Її мета – сприяти духовному і професійному зростанню працівників дитячого служіння, заохотити їх до ще більш ревної праці в ім'я Господа. Тому зовсім не випадково темою конференції було обрано біблійний закликання «І все... робіть від душі, як Господу» (Кол. 3:23).

«Праця з дітьми не просто нелегка, це, фактично, праця титанічна, але водночас потрібна й благословенна», – наголосив один зі спікерів конференції Віктор Вознюк. Він, зокрема, виклав важливі для кожного дитячого служителя теми «Актуальні питання сучасного служителя», «Тіньові сторони християнства», «Неділяна школа як поле для євангелізму», «Особливості дитячого та підліткового євангелізму».

На важливості співпраці працівників дитячого служіння із служителями церкви наголосив Петро Вернигора, дякон Івано-Франківської церкви ХВЄ, який відповідає за дитяче служіння в області.

Лекції для професійного зростання вчителя недільної школи викладали В. Кушнір, Л. Садолько, О. Вербицька, Н. Савчук, О. Говтвян, а також відповідальна за дитяче служіння в Церкві ХВЄ України Лариса Онишук.

Делегати конференції прийняли Звернення до служителів Церкви ХВЄ України, в якому наголошується на відповідальності Церкви перед Богом за теперішнє і майбутнє країни і на необхідності посилювати співпрацю служителів Церкви і дитячих працівників, запроваджувати нові, більш ефективні підходи до служіння з обов'язковим збереженням євангельського змісту.

Христина БЕРКІЙ.

Івано-Франківськ.

«БОГ ДАВ МЕНІ ЖИТТЯ!»

Під такою назвою в Івано-Франківську з ініціативи Громадської організації «Я Вибираю Життя», молодіжної християнської газети «Рибка» і відділу молоді Івано-Франківської церкви християн віри євангельської пройшла акція проти абортів.

Акція розпочалася в Івано-Франківській церкві ХВЄ. Для 130 волонтерів активістка ГО «Я Вибираю Життя» Марія Петрашук провела

підготовчий семінар. Протягом години вона розповідала про розвиток дитини в материнській утробі, а також відповідала на найбільш поширені серед молоді питання щодо абортів – такі, як: «Навіщо плодити бідноту?», «Що робити, якщо дівчину зґвалтували?», «Як поведетися, якщо лікарі прогнозують народження тяжко хворої дитини?» та інші.

А потім учасники акції вирушили дев'ятьма заздалегідь спланованими маршрутами, які пролягали через 16

Волонтери на вулицях Івано-Франківська

вищих начальних закладів міста.

У рамках акції пройшов спеціальний автопробіг. 12 автомобілів з відповідною атрибутикою двома колонами проїхали вулицями Івано-Франківська. З гучномовців безперервно звучав гімн акції «Бог дав мені життя!». До речі, ця пісня того дня лунала в ефірі радіостанцій обласного центру

«Вежа», «Західний полюс» і «Дзвони».

По обіді волонтери вирушили на пішохідну частину вулиці Незалежності, яку в народі називають «стометрівкою», і вишикувалися по всій її довжині живим ланцюгом, тримаючи в руках надуті гелієм кульки з написаними на них іменами – символами життя ненароджених людей.

Це був початок флеш-мобу. Чоловік у

білому халаті, лікарській масці та чорних рукавичках перерізав стрічки з кульками – так організатори акції намагалися донести до громадськості думку, що, роблячи аборт, лікарі вбивають маленьких дітей, чий життя заздалегідь спланував Бог.

Фінальним етапом акції став благодійний концерт на Вічевому майдані в центрі Івано-Франківська. Участь у ньому взяли музичні гурти «Сіон» (Дніпропетровськ), «Revival» (Чернівці), «Вибираю сьогодні» (Івано-Франківськ), «Горизонт Життя» (Київ), театральна група молодіжного клубу «180» і шоу-команда братів Прохнічких.

А потім до присутніх промовляли представники Церкви, громадські діячі, фахівці в галузі медицини. Серед них – директор місії милосердя «Добрий самарянин», телепроповідник Олег Карпюк, голова координаційного комітету акції і редактор «Рибки» Богдан Галюк, лікар-гінеколог Прикарпатського центру репродукції людини Тетяна Федішин та інші.

Начальник управління у справах релігій Івано-Франківської ОДА Тетяна Лапка, зокрема, наголосила на тому, що такі профілактичні заходи вкрай потрібні не лише Івано-Франківську, а й Україні загалом.

Зі словами перестороги до присутніх зверталися президент ГО «Я Вибираю Життя» Віктор Кім, керівник молоді церкви ХВЄ Івано-Франківська дякон Василь Дерун.

А єпископ Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЄ Юрій Веремій наголосив, що саме такі акції покликані попередити жителів Прикарпаття про згубні наслідки гріха абортів. І закликав присутніх звершити спільну молитву за Україну, за наш народ.

Наш кор.

Промовляє єпископ Юрій Веремій

Флеш-моб

«Україна – не Содом»

Незважаючи на зливу, близько 500 львів'ян, представників громадських та релігійних організацій 16 травня взяли участь в акції протесту проти популяризації та пропаганди гомосексуалізму і висловилися на захист традиційних сімейних цінностей.

Активісти роздавали перехожим буклети, в яких йшлося про небезпеку поширення і популяризації гомосексуалізму, а прапори та транспаранти довкола площі чітко окреслювали позицію демонстрантів: «Львів проти гомосексуалізму», «Україна – не Содом», «Гомосексуалістами не народжуються», «Гідота не пройде» тощо.

Координатор акції Олександр Савченко, голова Фонду захисту сім'ї та пастор однієї із львівських євангельських церков, на початку акції зачитував колективний лист, відісланий напередодні у Львівську міську адміністрацію від імені церков та громадських організацій. Однією з основних вимог

автори листа висунули заборону на державному рівні пропаганди гомосексуалізму.

«Ми не гомофоби, але відстоюємо українську родину без збочень», – лунало з імпровізованої сцени. Протягом двох годин на ній також стояла блакитна клітка з зачиненою всередині сім'єю – в такий наочний спосіб ініціатори мітингу намагалися привернути увагу суспільства до «голубої клітки», якою державою своїм байдужим ставленням до небезпеки гомодиктатури погрожує традиційним сім'ям.

Серед вимог, які висунула християнська спільнота до місцевої влади, – заборона проведення у Львові гей-парадів, відкриття клубів для секс-меншин і заборона проведення будь-яких шоу за участю людей нетрадиційної сексуальної орієнтації.

Сергій Чекушкін, представник організації «Територія правди», зачитував уривки із маніфесту гомосексуалістів та охарактеризував небезпечні завдання, які ставить перед собою цей рух. «Це голуба клітка, яка загрозливо нависла над нашими сім'ями. Бо влада пасивно підтримує розвиток ЛБТГ-товариства. Якщо ж влада схилить нас до гріха, то ми маємо більше слухати Бога, ніж владу».

Наталія Назар, представник громадського руху «За життя», наголосила, що гомосексуалізм потрібно розглядати як одну ланку в загальному процесі розбещення суспільства. «Бог дав людині почуття сорому як захист від самознищення, а люди відверто нехтують цим. Сьогодні є багато проблем, які руйнують сім'ю. Це

і розпусна реклама, і зневага до сімейних цінностей, і багато інших небезпек, які загрожують, у першу чергу, молоді».

Нинішню акцію, що викликала резонанс у Львові, ініціювали молодіжний рух «Територія Правди», низка організацій, серед яких «АСЕТ», «Посол Плюс», «Любов проти гомосексуалізму» та інші. Переважну більшість учасників становили вірні різних протестантських церков: п'ятидесятників, баптистів, харизматичних конфесій.

Загалом, за словами організаторів, ініціативу підтримали близько 20 громадських та релігійних спільнот, а безпосередню участь в акції взяли понад 500 осіб, яких не злякала навіть злива.

Але, попри очікування організаторів та попередньо оприлюд-

нену інформацію, в акції взяли участь не так багато релігійних конфесій, як було проанонсовано. Зокрема, серед спікерів не було греко- та римо-католицького духовенства, а від православних був єдиний представник – ректор Львівської Духовної Семінарії

УАПЦ протоєрей Василь Луцишин.

Хоча, як підтвердив для РІСУ Олександр Савченко, інші релігійні конфесії також підтримали громадську ініціативу і їхні підписи стоять під спільним листом до міської адміністрації.

Олена КУЛИГІНА, РІСУ.

«Він — Господь, Бог наш, по цілій землі Його присуді! Він пам'ятає навіки Свого заповіта, те слово, яке наказав був на тисячу родів, що склав Він його з Авраамом, і присягу Свою — для Ісака. Він поставив її за Закона для Якова, Ізраїлеві — заповітом навіки» (Пс. 105:7-10).

«Ось дні настать, — говорить Господь, — і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт... Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Мого заповіта, і Я їх відкинув, говорить Господь! Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, — каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом! І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: «Пізнайте Господа!». Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, — каже Господь. — Бо їхню провину прошу і не буду вже згадувати їм гріха!» (Єр. 31:31-34).

«Бо прийняв я від Господа, що й вам передав, що Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, узяв хліб, подяку віддав, і переломив, і сказав: «Прийміть, споживайте, це тіло Мое, що за вас ламається. Це робіть на спомин про Мене!». Так само і чашу взяв Він по Вечері й сказав: «Ця чаша — Новий Заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене!» (1 Кор. 11:23-25).

Богослов'я Заповіту

порушення цих відносин віднині вважалося перелюбством — порушенням шлюбного заповіту.

Уявляєте, які асоціації виникали в євреїв, добре ознайомих з ритуалом клятви, коли вони почули в синагозі дивну історію про Авраама? «І ввірував Аврам Господеві, а Він залічив йому те в праведність. І промовив до нього: «Я Господь, що вивів тебе з Уру Халдейського, щоб дати тобі землю оцю, щоб став ти спадкоємець її». І промовив Аврам: «Господи, Господи, — з чого я довідаюся, що буду спадкоємець її?». Він же промовив до нього: «Візьми трилітню телу, і трилітню козу, і трилітнього барана, і горлицю, і пташеня голубине». І взяв він для Нього все те, і розсік його пополюні, і дав кожну частину його відпо-

відкривала обличчя і, прийнявши чашу, пила з неї. З цієї миті вона була безпосередньо заручена своєму жениху, і вони набували всіх юридичних прав чоловіка і дружини, включаючи права вдовства і впадкування майна.

Заручини були оновленням заповітної угоди: жених і наречена більше не перебували під старим заповітом, за укладення і збереження якого були відповідальні їх батьки. Це був новий заповіт, укладений особисто між ними двома.

Хоч наречена мала право відкинути чашу, само собою зрозуміло, всі очікували, що коли справа зайшла настільки далеко, вона прийме її — інакше подія розцінювалася би як ганебна і для жениха, і для батька нареченої. Тому коли Марійка з якоїсь причини не хотіла виходити за Іванка, вона, як слухняна дочка, завчасно повинна була благати свого батька: «Отче, як волиєш, — пронеси мимо мене цю чашу! Та проте не моя, а твоя нехай станеться воля!». І якщо така можливість справді була, співчутливий батько міг спробувати залагодити це питання з сім'єю жениха, підшукавши тому іншу наречену і заплативши відкуп, достатній на віно для неї. Однак практика розторгнення заповітних угод була дуже рідкісною, і, як правило, такі речі намагалися не розголошувати. Так Йосип, заручений чоловік Марії, матері Господа нашого, дізнавшись, що вона вагітна, і не бажаючи ослати її, «хотів тайкома відпустити її» (Мт. 1:18-19).

Коли наречена приймала чашу, товариші жениха передавали віно її батькові. Розмір шлюбного викупу був обумовлений завчасно і відображав або загальновизначені достоїнства нареченої, або знатність її становища (див. 1 Сам. 18:20-25), або те, наскільки жених цінував свою обраницю. Коли формальності були дотримані, чоловік... розвертався і йшов геть. Але перед відходом він говорив дружині: «Я хочу приготувати нам житло, і коли все буде готове, я повернусь і заберу тебе. Коли це станеться? — не знаємо ні я, ні мої товариші, знає лише мій батько. Ти тільки чекай. Якщо ж трапиться щось непередбачене, ти знаєш, де я». Наречена залишалася чекати і готуватися до весілля. Чаша заповіту залишалася в неї, і вона пила з неї на спомин про свого коханого.

Сам же він повертався в дім свого батька і починав облаштовувати сімейне вогнище. Якщо в їх садібі було вдосталь будівель, Іванко, за згодою з батьком, міг переобладнати уже існуюче житло; якщо ж ні, треба було споруджувати нове. Батько уважно стежив за його роботою, і ось після деякого часу (зазвичай не менше року) наставав момент, коли батько говорив: «Ти готовий, сину, йди, забирай свою дружину». Незалежно від пори доби, Іван кидав усі свої заняття, скликав друзів і відправлявся за такою бажаною Марією. Друзі, що супроводжували його, вигукували: «Жених йде!», сурмили в роги і, якщо було темно, несли факели. Всякий, побачивши їх ходу чи почувши цей вигук, також кричав: «Жених йде!», щоб добра новина якомога скоріше досягала нареченої і та швидше виходила — женихи нетерплячі народ!»

Процесія підходила до дому нареченої, яка, взявши завчасно приготовлене майно, виходила в супроводі подруг. Подружки теж повинні були в будь-яку мить бути готовими до цієї події, бо як тільки процесія заходила в дім жениха, ворота зачинялися. Ті, хто не встигав зайти разом зі всіма (наприклад, через брак оливи для світильників), залишалися на вулиці, оскільки наречена до воріт більше не підходила — їй було не до цього.

Увійшовши в дім, жених і наречена ставали під завчасно приготовленою ритуальною кучкою, і над ними читалася

молитва благословення, після чого наречена, відпивши із чаші заповіту, повертала її женихові. Той допивав чашу і, поклавши на землю, розтоптував її — вона більше була не потрібна ні нареченій на спомин про жениха, ні женихові, щоб пропонувати її кому-небудь ще. Друг жениха тут же відводив молодят до шлюбного покою і, повернувшись, об'являв усім, що шлюбна угода звершилася, після чого починався весільний бенкет, який тривав цілий тиждень. Протягом цього тижня наречена ні разу не виходила до гостей — вона цілком належала своєму чоловікові.

Тамна вечірня відбулася за день до Пасхи. Того року свято припадало на суботу, і деякі рабини, вважаючи, що святкування чого-небудь в суботу порушує Четверту заповідь, вчили, що в таких випадках Пасху необхідно відмічати на день швидше. Але істинна Пасха відбулася в призначений для неї час: «... наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7), наступного дня! Яке ж тоді значення гостини, котру Ісус спорядив зі Своїми учнями? Відповідь на це запитання ми можемо знайти в словах Самого Спасителя, коли Він подав чашу після вечері учням зі словами: «Ця чаша — Новий Заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене» (1 Кор. 11:25).

Ця трапеза була Заручинами, оновленням Заповіту. Дорогоцінне Віно вже було приготовлене до сплати, і Жених запевняв Наречену: «Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас? А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви. А куди Я йду — дорогу ви знаєте» (Ів. 14:2-4). «Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні ангели на небі, ні Син, — тільки Отець» (Мр. 13:32).

Ми, Церква — заручена Наречена Господа нашого Ісуса Христа, Котрий полюбить нас настільки, що не пожалів віддати власне життя як шлюбний викуп за нас, грішних. Маючи таку заповідь, таке свідчення Його любові, ми живемо в постійному очікуванні Його повернення, щоб разом з Ним відправитися в дім Небесного Отця. Ми бережемо себе в чистоті і безгрішності, щоб у будь-яку мить бути готовими вийти Йому назустріч, коли, як говорить Писання, «Сам бо Господь із наказом, при голосі архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишилися, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом. Отож потішайте один одного цими словами! А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі» (1 Сол. 4:16-18; 5:1-2). «Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!» (Мт. 25:13).

І може, саме в цю хвилину ангели піднімають свої сурми, а наш Небесний Жених вже ставить Свою ногу на хмару! «А Дух і невіста говорять: «Прийди!». А хто чує, хай каже: «Прийди!»... Той, Хто свідкує, говорить оце: «Так — незабаром прийду! Амінь. Прийди, Господи Ісусе!» (Об. 22:17, 20).

Сергій ГОЛОВІН.
Президент Християнського
науково-апологічного центру.

Чи не доводилося вам задаватися питанням — що означає «новий заповіт»? Як «вічний заповіт» може бути «старим» чи «новим, якщо він — вічний? І тим більше при чому тут чаша? Звичайно, ми так часто чули чи читали про Вечерю Господню, що слова апостола стали для нас звичними. А чи не опускаємо ми чогось, що чули в цих словах учні, але не зауважуємо ми? Чогось, що було для тодішніх слухачів само собою зрозумілим, але загубилося в наші дні?

Життя античного єврея регулювалось цілим рядом законів, традицій, інструкцій і сценаріїв — як писаних, так і усних. Пасхальна трапеза, на яку Ісус зібрав учнів, була однією з чітко прописаних щорічних подій. Коли вузькими сходами усі піднялися до світлиці, де відбувалася тамна вечеря, ягнятко було вже зарізане і відповідним чином приготовлене. Усі порозсідалися на відповідні місця, і Вчитель, піднімаючи першу ритуальну чашу, лш додав до традиційної молитви, що наступного разу буде пити з учнями вже в Царстві Божому. Це посилило святкове збудження: кілька днів тому все місто зустрічало Ісуса як Царя і учням здавалось, що якби не стільки вихідних через збіг суботи і Пасхи, Його вже помазали би на царство. Що ж, кілька днів почекаємо, а потім побенкетуємо по-царськи!

Потім Ісус, як і належить, підніс корж і подякував Богові за хліб, але, ділячи його на всіх присутніх, додав: «... Це тіло Мое, що за вас ламається. Це робіть на спомин про Мене!». Вчитель вже давно говорив про Себе, як про якусь Жертву, і хоча смисл цих висловлювань все ще був незрозумілим, до них звикли. Так чи інакше, хліб був розданий і пасхальна трапеза почалася. Усе відбувалося відповідно до старого ритуалу, що залишався незмінним сотні років; кожен елемент трапези символізував ті чи інші події виходу євреїв з Єгипту. Але коли трапеза підходила до кінця і Вчитель підніс останню, подячну чашу, раптом прозвучали зовсім несподівані слова: «Оця чаша — Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається» (Лк. 22:19-20). Що це означає: «Оця чаша — Новий Заповіт»? Чи не переплутав Вчитель сценарій? Чи це учні не розуміли, в якому ритуалі беруть участь насправді?

Щоб зрозуміти, що почули в словах Ісуса Його сучасники, нам необхідно з'ясувати, який саме смисл мався на увазі тоді у втрачене в нашій культурі поняття «заповіт». Безумовно, ми знайомі зі Старим Заповітом і Новим Заповітом як розділами Біблії. А для людей того часу ці поняття були значно ширшими — стосунки запо-

віту були важливою частиною їх життя, оскільки саме вони нормували взаємини в шлюбі. У старозаповітних євреїв не існувало різних слів для визначення шлюбу і заповіту — це були синоніми.

Відношення шлюбу і заповіту передбачає поєднання двох елементів — благословення і відповідальності. У цьому зв'язку в Писанні згадуються два види порушень цих відносин. Перший — коли той, хто одержує заповітні благословення, не бере на себе відповідальності за них; цей гріх називається блудом. Другий — коли той, хто бере на себе відповідальність заповіту, порушує його; цей гріх називається перелюбством. Обидва поняття Біблія використовує не тільки щодо людей (Осія 4:14), а й до народів (Єремія 3:6-9). Ми захоплюємося такою метафоричністю біблійної мови, але це зовсім не метафора, а термінологія заповіту.

Яким же був порядок укладення заповітних стосунків, знайомий кожному євреєві? Як вступали тоді в шлюбні відносини юнак і дівчина (назваємо їх типовими єврейськими іменами Іваном (Іоанном) та Марією (Маріям)).

Входження в шлюбні стосунки проходило в три етапи — клятва (укладення заповіту), заручини (оновлення заповіту) і повернення жениха (здійснення заповіту).

Характерною особливістю першого етапу було те, що ні жених, ні наречена участі в ньому не брали. Вони могли навіть не знати про нього, більше того, будь-хто з майбутнього подружжя міг бути на цей час ще дитиною. Відповідальність за цей етап лежала на батьках Іванка та Марійки — батько жениха приходив для перемовин до батька нареченої.

Спочатку переговори носили часто діловий характер, коли ж батьки домовлялися, батько нареченої приносив в жертву пару птахів чи тварину (ягнятко, козенятко або бичка), залежно від достатку, виливав кров на землю і акуратно розкладав у два ряди розрубані туші тварин. Після цього батьки взаємно клялися одружити своїх дітей і скріплювали цю клятву, проходячи босими по крові між розрубаними тушами тварин, викликаючи на свою голову усі можливі прокляття у разі порушення клятви.

Заповітна угода була укладена, заколених тварин готували до споживання і починали бенкетувати, відзначаючи подію. Коли бенкет закінчувався (а тривати він міг і кілька днів), батько жениха повертався додому і життя продовжувалося по-старому за одним винятком: Іванко і Марійка жили тепер одне для одного. Вони були женихом і нареченою. Усяке

відно до другої, але птаства не розсік. І зліталось хижє птаство на трупи, та Аврам відганяв його. Коли ж сонце схилилось на захід, то спав сон на Аврама. І ось спадає на нього жаж темний, великий... І сталося, коли зайшло сонце й була темрява, то ось появилася мов димуюча піч, та смолоскип огняний перейшов поміж тими кусками жертви. І того дня склав Господь заповіта з Аврамом» (1 М. 15:6-12, 17-18).

Слухачі бачили в цій розповіді укладення заповіту між двома «батьками»: Отцем-Богом і праотцем всіх віруючих Авраамом. Недаремно Писання неодноразово говорить про народ Ізраїлю як про наречену Божу. Тайна Сина і Духа це не була відкрита, і Бог містичним чином сприймався і як Отець Жениха, і як Сам Жених в Одній Особі.

Іванко і Марійка зростали, безтурботно граючись з однолітками, і так продовжувалося, поки не наставало «виповнення часу» (Гал. 4:4) — жених і наречена досягли шлюбного віку. Наречена більше не брала участі в дитячих забавах, а вивчала науку ведення домашнього господарства. Якщо вона і появлялася на вулиці, то не інакше, як закривши обличчя. Настав час заручин. Як тільки жених був готовий заплатити мохар, шлюбний викуп за наречену (слов'янське «віно»; 1 М. 34:12, 2 М. 22:16-17, 1 Сам. 18:25), він появлявся в домі батьків нареченої з друзями-свідками. Накривався стіл, жінки (окрім нареченої, яка ховалася на жіночій половині дому або за ширмою) подавали їжу, чоловіки ж вели неквапливу бесіду — про новини, про здоров'я родичів, про приплід худоби, про врожай тощо.

Ніщо не видавало справжньої мети візиту, хоча всі чудово розуміли, навіщо прийшов Іван і чому йому так важко приймати своє хвилювання. Коли гостина закінчувалася, наливалася остання чаша, з якою приносилися вдячність Богові за трапезу, за всіх присутніх, за їх господарство, за членів їх сімей. Але відразу після молитви жених наче мимоволі говорив господареві до дому, своєму тестю: «До речі, а чому ми не бачимо твою дочку, Маріям? Чи все з нею гаразд? Чи здорова вона?». Батько запевняв гостя, що все добре, і посилав за дочкою. Трохи заборившись, наречена з покритим обличчям, не кваплячись (поспішність вважалася ознакою безсоромності), виходила до гостей. І ось тут наставав найголовніший момент: жених, взявши свою чашу, підносив її нареченій зі словами: «Це — чаша заповіту між мною і тобою, разом з нею я віддаю тобі своє життя». Якщо наречена була згодна на таку пропозицію, вона

Целібат – безшлюбність священиків

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ СЛОВА БОЖОГО

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Введення целібату не переслідувало абсолютно ніяких духовно-моральних чи етичних цілей. Папський престол целібатом захищав свої мастки і земельні володіння, щоб вони не ставали власністю нащадків священиків та єпископів, передаючись у спадок їхнім дітям. Своїх цілей римський престол досягнув, відкривши цим широку дорогу до розквіту розпусти й аморальності серед свого духовенства.

Не зробивши жодних висновків із темної історії розпусти серед духовенства і ченців, папа Павло VI у 1967 році своєю енциклоїєю «Про целібат священиків» підтвердив незмінність целібату. Саме ця ересь стала стимулом до відходу багатьох священиків від Римо-Католицької Церкви.

Православна Церква визнає частковий целібат – тільки для вищих ієрархів, хоч у 1054 році саме целібат став однією з причин розриву східної Церкви з західною.

Догматом про целібат Католицька Церква вписала ще одну сумну сторінку у свою історію – всупереч ясному і розумному вченню Біблії. У Новому Заповіті цілком ясно діякони, пресвітери і єпископи характеризуються як одружені люди (1 Тим.3:1-12, Тит.1:5-6).

Правда, апостол Павло дає приватну раду щодо того, що краще було б служити Господу неодруженим, але застерігає, що це – не Господня воля (1 Кор.7:2).

Отож заборона кліру (духовенству) одружуватись була введена в західній Церкві в 1073 році, коли римський архідиякон Гільдебранд зійшов на престол під ім'ям папи Григорія VII. До речі, один з єпископів, що належав до близького оточення папи, напівсерйозно називав його «святим сатаною».

Целібат позбавляв духовну особу родинних зв'язків. Єпископи, абати, священики вже не вважалися васалами того чи іншого короля або феодала, а їхні діти втрачали можливість успадковувати духовні посади своїх батьків, як це прийнято було раніше. Таким чином можна було звільнити католицьку Церкву з-під опіки світської влади, усунути матеріальну залежність священиків і феодалів, згрупувати під владою Церкви всі угіддя і майно.

Саме духовенство досить неохоче підкорилося суворій папській реформі. У деяких єпархіях клірики повстали проти папських легатів, виганяли їх, відмовляючись розлучитися з дружинами й родинами.

Особливо вороже було прийняте нововведення папи в Німеччині. Генріх IV не міг безмовно відмовитися від інвеститури, і вище німецьке духовництво підтримало його на соборі у Вормсі. Сам Генріх IV заявив, що папа знищує громадський порядок, заснований на двох началах: на царській владі і священстві. Нехай папа зійде з престолу і поступиться місцем більш гідному кандидату, вимагав Генріх.

У відповідь на погрози папа відлучив від Церкви непокірних духовних осіб і навіть самого короля. Відлучені не мали права брати участь в Богослужінні, церковні таїнства втрачали для них

свою силу, а ті, хто вмирав в стані відлучення, «втрачали» Царство Боже. Що ж стосується особисто короля Генріха, то папа, слідом за відлученням, звільнив його підданих від присяги і позбавив Генріха королівського сану.

Усі, хто був незадоволений Генріхом IV, відізналися на заклик папи. Південнонімецькі герцоги повели проти короля відкриту війну, і вище духовенство, котре щойно висловлювалось проти папи, негайно відмежувались від Генріха. Сам Генріх мало не збожеволів.

Узимку 1077 року він відправився до Італії. Папа перебував у той час у Каносі, у замку його вірної прихильниці маркграфині тосканської Матильди. Генріх в замок не пустили. Три дні папа змусив короля чекати на холоді з непокритою головою. І нарешті зняв з Генріха відлучення.

Але приниження, якому піддав себе Генріх, не принесло очікуваних плодів. Німецькі князі не тільки не склали зброї, але, скинувши Генріха, обрали королем герцога швабського. Тоді Генріх IV,

коли «спадкоємець апостолів і намісник Христа може розпоряджатися духовними посадами, то тим більше він владний над посадами королівськими й князівськими».

Генріх вирішив покарати лютого ворога – папу і рушив з армією в Італію. Він домігся того, що частина німецького й італійського духовенства обрала на папський престол замість Григорія архієпископа Равенського, прихильника короля Генріха IV. І хоча в Римі Генріх зустрівся з шаленим опором з боку папських прихильників, він таки заволодів містом і урочисто коронувався на імператора. Григорій помер, не переживши такого приниження.

Однак після смерті Григорія VII знайшовся послідовник його справи – папа

Урбан II. Генріх IV негайно вирушив походом для руйнування нового папського підступу, але, дійшовши до Рейну, раптово помер. Новий король Генріх V, вступивши на престол в 1106 році, продовжив справу батька. Боротьба між королем і папою тривала ще 15 років. Врешті-решт 1112 року між Генріхом V і папою Калікстом II був укладений так званий «Вормський конкордат», за яким церковні посади затверджував папа. Безшлюбність обраних на церковні посади була основою цього конкордату. Так безславно закінчилася п'ятдесятилітня боротьба за «догмат безшлюбності».

Сучасне католицьке богослов'я навіть не намагається обґрунтувати цей догмат текстами Святого Писання, добре знаючи, що така спроба марна. Ця омана частково захопила і Православну Церкву, де безшлюбність священнослужителів обов'язково для осіб із саном вище ієрейського. Ересь безшлюбності настільки вкоренилася, що для людини, котра вперше читає Святе Письмо й довідується, що майже всі апостоли були одружені, це видається просто неймовірним.

● ДО РЕЧІ

Зовсім недавно папа римський отримав листа від ініціативної групи «подруг» католицьких священиків, які просили в папи відмінити обітницю безшлюбності.

На думку однієї з авторок листа 42-річної Стефанії Саломоне, ця обітниця – річ зовсім непотрібна, оскільки целібат був запроваджений з фінансових міркувань: безсімейний клір дешевше обходився церковній казні. Жінка нагадала папі, що до запровадження целібату папський престол посідали 39 одружених понтифіків.

Це послання до папи римського стало реакцією на заяву Бенедикта XVI про те, що целібат для католицьких священиків – це «доказ їхньої абсолютної відданості Богові». Лист був написаний ще в березні, однак факт зберігали в таємниці, доки про нього не довідалися журналісти.

Одна з авторок, 38-річна Луїза, повідомила в листі, що вже шість років живе зі священником і навіть народила йому сина. Католицька Церква заборонила батькові визнати дитину, тому пара планує перейти в англіканське віросповідання, яке не забороняє священикам мати сім'ю.

З вимогами авторок листа солідарні і деякі представники Церкви. У травні 2010 р. до нового обговорення питання закликали єпископ австрійської Каринтії Алоїс Шварц і ще декілька ієрархів.

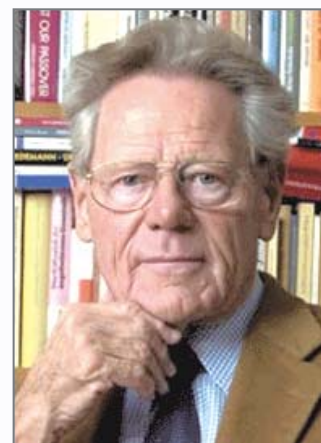
lenta.ru.

дноразово й запросто бував у його домі. Випадок, коли Він зіплив тещу Петра від гарячки, описаний у Євангелії від Матвія (Мт. 8:14-15). Апостол Павло згадує про дружин апостолів (1 Кор. 9:5), говорячи: «Чи ми права не маємо водити з собою сестру, дружину, як і інші апостоли, і Господні брати, і Кифа? (Петро)»?

Більше того, згідно із Святим Письмом, шлюб був однією з умов єпископства. «Коли хто єпископства хоче, доброго діла він прагне. А єпископ має бути бездоганий, муж однієї дружини...» (1 Тим. 3:1-5). Про одружених духовних працівників можна прочитати також в 1 Тим. 3:12; Діях 18:2, 26; 21:5; 1 Кор. 7:2.

Святе Письмо містить ясне пророцтво про ересь безшлюбності як одну з яскравих ознак відступництва від віри: «А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду і спалив сумління своє, хто одружуватися забороняє, наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав» (1 Тим. 4:1-3).

Целібат – «корінь всіх зол»

Відомий богослов із Швейцарії Ганс Кюнг пов'язує обітницю безшлюбності, обов'язкову для католицьких священиків, зі скандалами на сексуальному ґрунті в Німеччині, Ірландії і США.

Кюнг, професор Тюбінгенського університету в Німеччині, звинуватив Католицьку Церкву в жорсткому ставленні до статевих питань, зазначивши, що саме в Католицькій Церкві з її обов'язковим целібатом для духовенства сексуальне насильство з участю священиків найбільш поширене.

Цитуючи Новий Заповіт, Г. Кюнг зауважує, що попри те, що Ісус Христос та апостол Павло були неодруженими, вони надавали кожній людині повну свободу в цьому питанні.

Богослов також наводить слова з Першого послання апостола Павла до коринтян: «Щоб уникнути розпусти, нехай кожен муж має дружину свою, і кожна жінка хай має свого чоловіка».

Як зазначив Кюнг, Петро й інші апостоли були одружені, але це зовсім не перешкоджало їх служінню. Богослов також нагадав, що тисячі священиків протестували проти запровадження в XI столітті целібату. «Целібат – це основна причина сьогоденного браку священиків і трагічного занепаду пастирського служіння... Це коріння всіх зол Католицької Церкви».

Интерфакс.

Німецькі єпископи закликали папу римського скасувати целібат. Папа рішуче відмовився

Підставою для звернення стало інтерв'ю гамбурзького вікарія Ганса-Йогена Яшке, опубліковане 13 березня в газеті Hamburger Abendblatt. У ньому Яшке заявив, що разом з целібатом католицьким священикам необхідно надати можливість вступати в шлюб.

Вікарій вважає, що одружені священики тільки збагатять Католицьку Церкву. Вони зможуть краще розуміти проблеми і справи родини. Крім того, зі скасуванням целібату стане менш гострим питання браку священиків.

Президент Центрального комітету німецьких католиків Алоїс Глюк в інтерв'ю виданню Süddeutsche Zeitung також висловився за ослаблення строгих правил, пов'язаних з обітницею безшлюбності. За його словами, Католицькій Церкві необхідно задуматися, чи існують якісь специфічні передумови, які сприяють насильству.

Водночас папа римський Бенедикт XVI відповів на ці заклики рішучою відмовою. За його словами, безшлюбність католицьких священнослужителів є подарунком Бога і не повинна бути прийнята в жертву віянням часу.

Нагадаємо, що в Німеччині спалахнув великий скандал, коли з'ясувалося, що сотні вихованців католицьких коледжів в роки навчання зазнавали сексуальних домагань і насильства з боку своїх наставників.

САМОЛІКВІДАТОРИ

«Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться» (2 тим. 4:3-4).

Знову звучить реклама з динаміка мого авто — битва екстрасенсів, новий сезон! Шостий чи 38-й — не пам'ятаю. Головне, що новий. Схоже, ХХІ століття квалітивним кроком обходить Україну стороною, залишивши на пам'ять мобільні телефони, плазмові телевізори і кишенькові комп'ютери. У всьому іншому наша країна залишилась на рівні Середньовіччя. Якщо не чіпати суддівства (хто більше дасть, той і має рацію), політику і рівень загальної культури населення, а приділити увагу тільки віруванням у всяку небилицю і пропаганді цих вірувань, то ми побачимо країну явно середньовічну, у якій дрімучість розве-

дена новинками техніки. І ми можемо спостерігати магів і чарівників на плазмовому екрані. Поєднання старовини і технологій, так би мовити...

У мого знайомого лікаря є товстий журнал з фотографіями та історіями хвороб онкохворих. Не звичайних онкохворих, а тих, хто звернувся за допомогою після проходження курсу «лікування» в екстрасенсів і цілителів. Напевне, і ви неодноразово чули такі оповідки: «В одного мого друга була пухлина, а бабка її зашептала...» Зцілювся друг, та ось тільки поговорити з ним ніяк не вдається. Поїхав, полетів або переселився. Як тільки виявляєш бажання поспілкуватися зі щасливцем, тут же виявляється, що він поза зоною досяжності.

Пацієнтів, що звертаються за допомогою до «цілителів» і «магів», зрозуміти можна. Часто навіть близькі люди радять: «Не доводь до операції, ось є одна бабка...» І описують чуда, котрі та бабка виконує. Вроки знімає, злих духів проганяє, хворобу знищує. Люди звертаються, бабка відразу виявляє «вроки» і починає посилено з ними боротися. Доти, поки фінанси в сім'ї хворого не висчерпуються. А потім хворого приводять до лікаря, і ті, з жахом оглядаючи величезні пухлини розміром з волейбольний м'яч, розводять руками.

На вулиці Богдана Хмельницького в Києві розташовано кілька шикарних офісів екстрасенсів і магів усіх мастей. Прямо на тротуарах стоять рекламні щити, на яких написано: «Не поспішайте звертатися до лікарів, перевірте ауру» та інші такого роду заклики. Так ось — це не просто обман. Це обман зі смертельним наслідком. Коли ракову пухлину виявили в моєї мами, один з родичів також спробував поради «бабусю». Почув «порадник» коротку, але зрозумілу відповідь. Пухлину виявили на ранній стадії, що й врятувало мамі життя. Забарис ми з рішенням про операцію хоч кілька місяців — невідомо, як склалась би доля близької мені людини.

Тепер шарлатани надають перевагу новим технологіям. Мені вдалося зустрітись з одним із фіналістів «Битви екстрасенсів». Офіс магічного сумчанина тепер також в столиці. І також у центрі. Чого розмінюватись на дрібниці, адже клієнтів не бракує.

Наша зустріч ніколи не відбулась би, якби не просто нестримне бажання цілителя допекти «колегам по цеху». Отже, наші інтереси на певному етапі збіглися. У ході розмови з'ясувалося, що «там все за бабки і все куплено... Щоб вскопити в десятку, вистачить і 100 доларів. Дійти до п'ятого місця — 500».

Далі «цілитель» розповів, наскільки він сильний енергетично і наскільки просунувся в своєму цілителстві. Я слухав його і дивувався — до якої міри отупіння повинен дійти народ, щоб товпитися в приймальні «мага» з грудними дітьми, щоб віддавати приголомшливі суми не просто шарлатану, а людині, цілком здатній принести в життя багатьох прокляття.

Я вірю в Бога і в те, що написано в Біблії. А там написано: «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке...» (5 М. 18:10-12). Практично те ж саме сказано також в 2 Цар. 21:6; Мих. 5:12; Іс. 47:12; Єз. 13:18, 20; Дії 8:11-24; 3 М. 20:27; 2 М. 7:11; Об. 9:21; 22:15). Цікаво, чи українці, що вважають себе дуже віруючими, знають про те, що кожні їх відвідини «цілителів» і «магів» мерзенні й огидні для Бога? Напевне, не знають. І продовжують вважати себе віруючими.

А втім, віруючими вважають себе і самі маги. Мій співрозмовник, наприклад, вразив мене своєю розповіддю про те, як одна учасниця проекту годувала духів померлих хлібом у катакомбах.

— Це я їй підказав. Вона спочатку збиралася хліб просто кидати на підлогу. Уявляєте! Я їй кажу — ти що, це гріх так робити на місці, де люди від голоду помирали. Візьми чисту хустинку і на неї хліб духам померлих поклади.

У ХХІ столітті в країні, що вперто пробиває лобом двері в Євросоюз, процвітає цілителство в найкращих традиціях Середньовіччя. У країні, що вважає себе християнською, самі ж «віруючі» щоденно зневажають заповіді Господні. У країні,

яка ніяк не може звільнитися від тягару проклять за криваві гріхи предків, на рейтинговому каналі телебачення пропагуються магія, заклинання, бесіди з духами померлих і подібні до цього огидні речі. У країні, де хворіють на рак близько мільйона людей, яким лише своєчасне діагностування може зберегти життя, на центральних вулицях столиці стоять рекламні щити з написом: «Не поспішайте звертатися до лікарів».

Напевне, українці просто збожеволіли, і це вже не вибірково...

Анатолій ШАРІЙ.

Р. С. Будь-яка людина, маючи допитливий розум, може легко провести паралель між стихійними лихами, що відбуваються у світі, і грішною діяльністю людини. Тому можна побоюватися, аби беззаконня українців, виражене в тісному спілкуванні з темною силою, не наклало бід... Однак доля цих діячів вже вирішена: «Час бо близький! Неправедний — нехай чинить неправду ще, і поганий — нехай ще опоганюється. А праведний — нехай ще чинить правду, а святий — нехай ще освячується! Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його. Я — Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець. Блаженні, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя і ввійти брамами в місто! А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душогиби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду. Я, Ісус, послав Свого Ангела, щоб засвідчити вам це у Церквах. Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і досвітня! А Дух і невіста говорять: «Прийди!». А хто чує, хай каже: «Прийди!». І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:10-17).

Василь РЯБЧУК

Професор,
доктор біології

пажитниця — бур'яновий однорічний злак. У народі пажитницю п'янку називають ще дурійкою. Її насіння містить алкалоїд темулін, що викликає слабкість і запаморочення.

Пажитниця дуже подібна до пшениці. Відрізняється від неї лише відсутністю остюків. Але її дуже легко відрізнити від пшениці після наливання (дозрівання) зерен. Отож

КУКІЛЬ

«Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї» (Мт. 13:30).

Упритчі про кукіль (Мт. 13:24-30) під добрим насінням розуміють праведників, синів Божих. Крім того, добрим насінням Господа бути пильними і завжди молитися (Лк 21:36). У російськомовних виданнях Біблії мова йде про плевели (Lolium), в українських — зовсім про іншу рослину, кукіль (Agrostemma). Річ у тому, що плевели — українською мовою

господар поля велить виполювати бур'ян лише в період жнив, тобто в період його дозрівання (Мт. 19:29-30). Після обмолоту зернятка пажитниці майже неможливо відділити від пшеничних.

Кукіль — однорічна трав'яниста рослина родини гвоздичних — із великими правильними, темно-рожевими, зрідка

БІБЛІЙНА БОТАНІКА

ЛІЛІЯ

«Погляньте на польові лілеї, як зростають вони — не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них» (Мт. 6:28-29).

Родина лілійних нараховує 80-100 видів. До сьогодні лілія біла у дикому вигляді зустрічається в Лівані, Палестині, Сирії. Вона блискучо-біла, має чудовий дзвоникоподібний віночок, духмяний запах, лікувальні властивості. Вірогідно, про цю лілію згадують Ісус (Мт. 6:28-29; Лк. 12:27), а також цар Соломон (Пісн. 2:1-2, 16; 4:5; 6:2 і далі).

Бог турбується про трави та квіти, зодягає їх і дбає про них. Він завжди піклується про тих, хто дотримується Його постанов. «Я не кину вас сиротами», — говорить Ісус (Ів. 14:18). Як символ взаємної привабливості оспівуються квіти лілеї (Пісн. 2:1-2; 5:13; 6:2).

За часів пророка Осії держава Ізраїль стояла на межі спустошення.

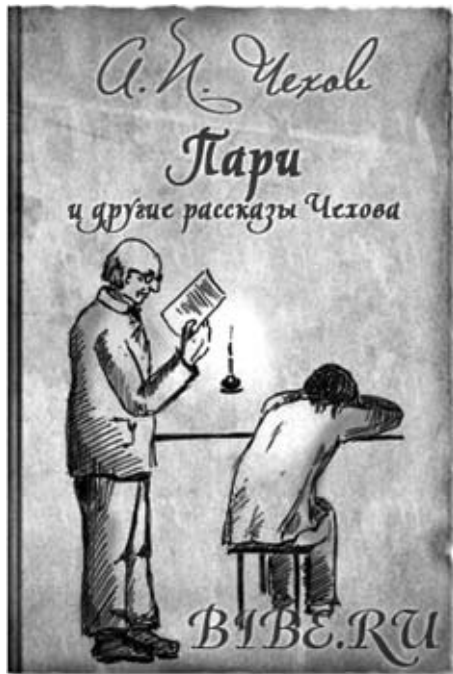
ВІРУЮ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.).

ПАРІ

МАЛОВІДОМА ПРОЗА

АНТОН ЧЕХОВ

і той же час і хімію, і медичний підручник, і роман, і який-небудь філософський чи богословський трактат. Його читання було схоже на те, ніби він плавав у морі серед уламків корабля і, бажачи врятувати собі життя, жадібно хапався то за один уламок, то за інший!

Старий банкір згадував все це і думав: «Завтра о дванадцятій він отримає свободу. За умовою я повинен буду виплатити йому два мільйони. Якщо я виплачу, то все пропало: я остаточно розорений...»

15 років тому він не знав рахунку своїм мільйонам, тепер же він боявся спитати себе, чого в нього більше — грошей чи боргів. Азартна біржева гра,

ризиковані спекуляції і гарячковість, якої він не зміг позбутися навіть в старості, мало-помалу привели до занепаду його діла, і безстрашний, самовпевнений, пихатий багатій перетворився на банкіра середньої руки, що аж трусився за всякого підвищення і пониження вартості банкот.

— Прокляте парі! — бурмотів старий, у відчай хапаючись за голову. — Чому той чоловік не помер? Йому тільки 40 років. Він візьме з мене останнє, одружиться, буде насолоджуватись життям, грати на біржі, а я, нещасний, буду дивитись із заздрістю і щодня чути від нього одну і ту ж фразу: «Я зобов'язаний вам щастям мого життя, дозвольте мені допомогти вам!». Ні, це занадто! Єдине спасіння від банкрутства і сорому — смерть цього чоловіка!

Пробила третя ночі. Банкір прислухався: у будинку всі спали, тільки чути було, як за вікнами шуміли дерева. Стараючись не видавати ні звука, він дістав з шафи ключ від дверей, які не відчинялися протягом 15 років, одягнув пальто і вийшов з дому.

У саду було темно і холодно. Дощило. Різкий сирий вітер із завиванням проносився по всьому саду, не даючи спокою деревам. Банкір напружив зір, але не

бачив ні землі, ні білих статуй, ні флігеля, ні дерев. Підійшовши до того місця, де стояв флігель, він двічі покликав сторожа. Відповіді не було. Очевидно, сторож заховався від негоди і тепер спав де-небудь на кухні чи в оранжереї.

«Якщо в мене вистачить духу виконати свій намір, — подумав старий, — то підозра передусім впаде на сторожа».

Він намацав сходи і двері і увійшов до ганку флігеля, потім навшпиньки пробрався в невеликий коридор і запалив сірник. Тут не було ні душі. Стояло чиєсь ліжко і темніла в кутку чавунна піч. Печатки на дверях, що вели в кімнату в'язня, тремтіли від хвилювання, заглянув у маленьке вікно.

У кімнаті в'язня тьмяно горіла свічка. Сам він сидів біля столу. Виднілися лише його спина, голова та руки. На столі, на двох стільцях і на килимі біля столу лежали розгорнуті книги.

Минуло п'ять хвилин, але в'язень ні разу не ворухнувся. 15-літнє ув'язнення навчило його сидіти непорушно. Банкір постукав пальцем у вікно, та в'язень не відповів на цей стук жодним рухом. Тоді банкір обережно зірвав з дверей печатки і вклав ключ в отвір замка. Заржавілий замок видав хриплий звук, і двері скрипнули. Банкір очікував, що відразу почується крик подиву, але минуло хвилин зо три, а за дверима було, як і раніше, тихо. Він зважився увійти до кімнати.

За столом непорушно сидів чоловік, не схожий на звичайних людей. Це був скелет, обтягнутий шкірою, з довгими жорсткими кучерями і скуйовдженою бородою. Обличчя набуло жовтого, із землянистим відтінком кольору, щоки запали, а рука, якою він підтримував голову, була така тонка і худа, що на неї було страшно дивитись. У волосся вже сріблилася сивина, і, дивлячись на старе, мов з хреста зняте, обличчя, ніхто не повірив би, що йому лише 40 років. Він став... Перед його схиленою головою на столі лежав аркуш паперу, на якому було щось написано дрібним почерком.

«Жалюгідний чоловік! — подумав банкір. — Спить і, ймовірно, бачить у сні мільйони! А варто мені тільки взяти цього напівмерця, кинути його на постіль, легко придушити подушкою, і найдобросовісніша експертиза не знайде знаків сріблястості смерті. Однак прочитаємо спочатку, що він тут написав...»

Банкір взяв зі столу аркуш і прочитав:

«Завтра о 12-й годині дня я одержу свободу і право спілкування з людьми. Але, перш ніж залишити цю кімнату і побачити сонце, я вважаю за потрібне сказати вам кілька слів. З чистою совістю і перед Богом, Котрий бачить мене, заявляю вам, що я зневажаю і свободу, і життя, і здоров'я, і все те, що у ваших книгах називається благами світу.

15 років я уважно вивчав земне життя. Правда, я не бачив землі і людей, але у ваших книгах я пив ароматне вино, співав пісні, гаявся в лісах за оленями і дикими кабанам, любив жінок... Красуні, легкі, як марево, створені чарами ваших геніальних поетів, відвідували мене вночі і нашіптували мені чудові казки, від яких п'яніла голова. У ваших книгах я вибирався на вершини Ельбрусу і Монблана і дивився звідти, як на світанку сходило сонце і як вечорами воно заливало небо, океан і гірські вершини багряним золотом; я дивився, як наді мною, розрізаючи хмари, блискалки блискавки; я бачив зелені ліси, поля, ріки, озера, старий, чув спів сирен і гру пастуших сополок... У ваших книгах я кидався в бездонні провалля, творив чуда, вбивав, сплював міста, проповідував нові релігії, завойовував цілі царства...

Ваші книги дали мені мудрість. Усе те, що віками створювала невтомна людська думка, стиснуте в моєму черепі у невелику грудку. Я знаю, що розумніший за всіх вас. І я зневажаю ваші книги, зневажаю всі блага світу і мудрість. Усе мізерне, тлінне, туманне й оманливе, як міраж. Нехай ви горді, мудрі і прекрасні, але смерть зітре вас з лиця землі так само, як і мишей, а потомство ваше, історія, безсмертя ваших геніїв замерзнуть чи згорять разом з землею кулею.

Ви збожеволіли і йдете не тією дорогою. Брехню приймаєте за правду і бридкість — за красу. Ви здивувались би, якби внаслідок якихось обставин на яблунях і апельсинових деревах замість плодів вирости жаби і ящірки, а троянди почали б пахнути, як спітнілі коні; так я дивуюся вам, що проміняти небо на землю. Я не хочу розуміти вас.

Щоб показати вам усю свою зневагу до того, чим живете ви, я відмовляюся від двох мільйонів, про які я колись мріяв, як про рай, і які тепер зневажаю. Щоб позбавити себе права на них, я вийду звідси за п'ять годин до обумовленого терміну і таким чином порушу договір...

Прочитавши це, банкір поклав листок на стіл, поцілував дивного чоловіка в голову, заплакав і вийшов із флігеля. Ніколи в інший час, навіть після сильних програвів на біржі, він не відчував такого презирства до самого себе, як тепер. Прийшовши додому, він ліг на ліжко, але хвилювання і слізки ще довго не давали йому заснути...

Наступного дня вранці прибігли зблідлі сторожі і повідомили, що вони бачили, як чоловік, що жив у флігелі, проліз через вікно в сад, рушив до воріт, а потім кудись зник. Разом зі слугами банкір відразу відправився до флігеля і засвідчив втечу свого в'язня. Щоб не викликати зайвих пересудів, він взяв зі столу листок із зреченням двох мільйонів і, повернувшись до себе, зачинив його в шафі.

1888 р.

Двоє досить ще молодих чоловіків — назовемо їх Юркою і Сергієм — курили, пили міцний чай і нудилися від неробства. Неробство стало настільки повним, що перестало тішити. Вони потрапили до туберкульозного відділення лікарні 89-ї колонії суворого режиму і завдяки чималим зусиллям і певній спритності з їхнього боку опинилися в обслузі лікарні. Відбувати ув'язнення в обслузі лікарні — мрія кожного, хто не дуже пов'язаний «злочинськими поняттями», не прагне зробити кар'єру в «блатному світі». Юрко і Сергій ще з першого свого терміну стали «козлами», тобто почали співпрацювати з адміністрацією, і всюди були на хлібних посадах.

Цього дня надійшов новий етап з хворими, і останнього з них — Костянтина занесли на ношах. Наші хлопці вже досить давно працювали в лікарні і мали деякий досвід, а тому зразу побачили, що новенький — не жилець на цьому світі. Кожен подих давався Костянтину з великим зусиллям, увесь він був покритий холодним потом. Навіть не заглядаючи в його картку, Юрко з Сергієм визначили, що Костю привезли сюди помирати. Та й сам Костя усвідомлював це чітко. Звичайно, десь в глибині душі ще жевріла божевільна надія, але діагноз: «Туберкульоз легень в стадії розпаду» не залишав ніяких шансів.

Юрко з Сергієм були парубками досить цинічними і, не соромлячись Кості, почали закладатися, коли він помер — сьогодні чи завтра. Ніхто з них ні на мить не сумнівався, що до післязавтра Костя точно не доживе, надто вже погано він виглядав. Юрко вважав, що Костя помер ще сьогодні, а Сергій твердив, що він дотягне до завтра, при цьому додаючи, що «завтра» починається відразу після дванадцятої

години ночі.

Хлопці затіяли суперечку лише тому, що прибуття помираючого було хоч якоюсь подією і послужило приводом для парі. Вони заклалися з будь-якого приводу — з яким рахунком закінчиться футбольний матч, хто переможе з боксерів і навіть яку кашу дадуть на вечерю, а вже такий випадок просто не можна було пропустити.

А Костя в цей час згадував все своє життя. Він народився і виріс в Кривому Розі і з дитинства виховувався в «найкращих» традиціях вуличної «шпани». Не брати участі в сутичках, коли район ішов на район, вважалося недопустимим, як і відмовлятися, коли старші пропонували спробувати наркотик. Далі закрутило і понесло. Юність минула в якомусь чаду з гулянками і перервами на тюремні строки. Усе життя підкорялося своєму раз і назавжди відміряному ритмові — крадіжка, продаж краденого, купівля наркотика і знову крадіжка. І вирватися з цього зачарованого кола можна було тільки потрапивши в тюрму. Але цього разу виглядає на те, що все закінчилося.

ЗАКЛАД

● СВІДЧЕННЯ

Кості стало дуже жаль свого змарнованого життя. У свої 26 він нічого не встиг побачити. Ось один з однокласників уже півсвіту об'їхав, а він покидав Кривий Ріг тільки під конвоєм, коли везли в якусь колонію. Йому багато разів говорили про Бога, про те, що Бог любить його, але Костя не вірив — він не міг уявити собі, як можна любити такого, коли він сам не знаходив у собі нічого доброго, нічого, гідного любові. Усе життя Костя звик глибоко приховувати свої почуття, адже найстрашнішим у новій зграї завжди було тільки одне — проявити слабкість, але зараз йому було байдуже до думки інших, він знав, що помирав. Проте недавня суперечка двох санітарів викликала в глибині душі протест, промайнула навіть думка, що добре було б залишитись жити, щоб ці двоє програли.

Та шансів не було жодних. Костю навіть

не покладали у загальну палату, а залишили в тимчасовому боксі, який не зачинявся, бо всі розуміли, що нікуди він не дінеться, а так виносити буде легше. Хоч його й так винести буде неважко — до туберкульозу додався ще й крайній ступінь дистрофії, тому що в ті роки в багатьох колоніях було дуже голодно, по кілька днів не давали навіть хліба. Треба було змиритись зі смертю, але тут, на самому її порозі, Кості раптом стало страшно помирати.

Його не можна було назвати атеїстом, він вірив, що існує Бог, існують рай і пекло, але думав, що Бог ніколи не зможе простити йому, а отже, йому приготовлено пекло і немає ніякого сенсу до чогось прагнути, все одно доведеться горіти. Та в цю мить, навіть сам до кінця не розуміючи, на що він надіється, Костя почав буквально кричати до Бога, хоча жодного звуку не виривалося

з його уст. Це був справжній крик душі. Очі його наповнилися слізьми, і він благав у Бога прощення за змарноване життя, за всі свої гріхи і злочини.

Він не просив у Бога нічого, крім прощення. І в якусь мить відчув величезне полегшення. Це було схоже на те, коли скидаєш важкий наплічник після дуже довгої дороги. Наплічник стає настільки звичним, що його вже не помічаєш, але варто тільки скинути його, як усвідомлюєш, наскільки важким був тягар.

Тієї ночі, вперше за тривалий час, Костя спокійно заснув. Він перестав боятися смерті, бо відчув, що Бог йому простив. Коли наступного дня його побачили живим, Сергій сказав Юркові:

— Давай пачку сигарет, ти програв!

— Та ні, почекаємо поки помер.

Юрко сподівався, що Костя якимось дивом проживе ще один день, і тоді переможець у суперечці просто не буде.

Костя досі живий і здоровий. Коли йому минуло 42 роки, в нього народився син. Нині Костя служить дяконом у церкві. А коли одного разу на заводі йому довелося проходити рентген, лікар був дуже здивований тим, що на легенях не виявилось навіть рубців, такі вони були чисті — як у дитини. Лікар здивовано дивився то на знімок, то в карточку, де був написаний страшний діагноз: «Туберкульоз легень в стадії розпаду», і нічого не розумів. А для Кості це була чудова можливість засвідчити ще одній людині про Славу Божу.

Валерій ГАРАЩЕНКО.

Всього 6000 років?

«І були скінчені небо й земля і все войнство їхнє. І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив. Це ось походження неба й землі, коли створено їх, у дні, як Господь Бог створив небо та землю» (Ім. 2:1-4).

Багатох людей бентежить твердження, що наша земля була створена всього за шість реальних днів. Людський розум чомусь легше може вірити в те, що Бог творив нашу землю не шість днів, а довгі тисячоліття.

А все тому, що нам з дитинства «втравляли» теорію еволюції з її мільярдними ерами. Тут не зайве зауважити, що теорії еволюції нараховувалось близько тисячі, причому вони часто суперечили одна одній. Слово «нараховувалось» ми не випадково вжили в минулому часі, оскільки на заході теорії еволюції вже не вивчають у більшості шкіл, бо ці теорії суперечать науковим даним і не мають наукового підґрунтя.

А в країнах на території колишнього СРСР питання походження життя на землі обходять мовчанкою, бо здобуває атеїстичне виховання не дозволяє говорити про Творця. Ми ж зупинимося лише на кількох величезних доказах того, що вік нашої планети не може перевищувати шість тисяч років.

Не вдаючись в глибини фізичних, хімічних, астрономічних наукових доказів, наведемо кілька незаперечних фактів молодості нашої планети.

1. Магнітне поле землі. Загальновідомо, що потужність магнітного поля зменшується вдвоє за 1400 років, тобто 1400 років тому магнітне поле планети було в два рази сильнішим, ніж сьогодні, а 2800 років тому — в чотири рази сильніше за сьогоднішнє. На основі цих даних визначено, що максимально можливий вік землі становить близько 10 000 років, оскільки далі сила магнітного поля землі виявиться недопустимо великою.

2. Метеорний пил. Відомо, що на землю випадає десятки тонн метеорного пилу, і з урахуванням цього стає зрозумілим, що якщо вік землі нараховував мільйони років, то планета була б, по-перше, вкрита величезним шаром космічного пилу (до 10 метрів у висоту), і, по-друге, в земній корі містились би величезні відкладення нікелю (як відомо, в метеорному пилі до 2,8 % нікелю). Однак вміст нікелю і кількість метеорного пилу дозволяють стверджувати, що вік землі не перевищує 6000-7000 тисяч років.

3. Ерозія ґрунту. Доведено, що якщо вік землі перевищував кілька мільйонів років, то земна поверхня давним-давно зрівнялась би з рівнем моря.

4. Вміст гелію. Відомо, що в процесі розпаду урану утворюються свинець і гелій, який виходить в атмосферу в кількості 300 тисяч тонн на рік. В атмосфері міститься понад три мільярди тонн гелію, а це означає, що вік планети не перевищує шести тисяч років.

5. Вік місяця. Коли на місяць відправлявся американський космічний корабель, то на-

уковці серйозно побоювалися, що він може «потонути» в метеорному пилі, оскільки місяць, відповідно до теорії еволюції, утворився кілька мільярдів років тому, як і земля, а тому того пилу на ньому мала бути неймовірна кількість. Але коли екіпаж досяг місячної поверхні, здивуванню астронавітів не було меж: на поверхні місяця вони виявили зовсім тонкий шар пилу. Виявилось також, що місяць має магнітне поле, сейсмічну активність і теплове випромінювання, іншими словами, вік його не більший за 6000 років.

6. Дослідження річних дельт свідчать, що вік землі — в межах 5000 років.

7. Надходження в океан кремнію з річковою водою не дозволяє говорити, що вік землі більший, ніж 8000 років.

8. Надходження в океан нікелю з річковою водою також свідчить про молодість планети — в максимальних межах 9000 років.

9. Вивчення процесу розпаду комет малого періоду обертання свідчить про те, що вік землі не може перевищувати 10 000 років.

10. Приріст населення. Для визначення приросту населення необхідно знати три величини: середню кількість дітей в сім'ї, середній вік покоління і середню тривалість життя. Користуючись цими загальноприйнятими параметрами, визначимо на основі п'ятого розділу Книги Буття приблизну кількість жителів допотопного світу. І отримаємо наступні дані: середня тривалість життя — 500 років, середній вік покоління — 100 років, і якщо припустити, що середня кількість дітей в сім'ї дорівнює шести, то виявиться, що до потопа планету населяли 235 мільйонів людей.

Якщо взяти до уваги, що за даними теорії еволюції людина існує на землі мільйон років і середній вік покоління — 35 років (з урахуванням епідемій, війн, нещасних випадків), то виходить, що на землі змінилось 28 600 поколінь. Якщо в кожній сім'ї в середньому було лише по двоє дітей (ми навмисне занижуємо цю цифру), то виходить, що до нашого часу населення землі повинно б становити неймовірно фантастичну цифру: десять в п'ятитисячному ступені! Однак відповідно до реального приросту людей наша планета існує понад 4000 років після потопа, що цілком відповідає даним Біблії.

Цей перелік можна було б продовжувати і продовжувати. То ви ще сумніваєтесь?

Як Бог відповідає на наші молитви

За багато років я зрозумів із Писання та досвіду, що Бог любить відповідати на наші молитви. Ось п'ять його найчастіших відповідей:

— **«Ні, Я надто тебе люблю».**

Господь всесвіту не зобов'язаний говорити «так» на кожну молитву. Треба дуже добре обдумати те, що просимо! Але іноді Бог говорить «ні» на наші найпотаємніші прохання. Чи помічали ви це у своєму житті? Я помічав. Я не став би відомий, як Луїс Палау-молодший, якби Бог не сказав «ні» на мої найщиріші дитячі молитви. Незабаром після того, як мені сповнилося 10 років, мій батько, Луїс Палау-старший заразився бронхіальною пневмонією і через десять днів помер.

Для мене смерть стала явною реальністю під небесами. Вона була там і дивилася мені в обличчя. Це реально. Це трапляється. Навіть з найблагочестивішими людьми. Не важливо, як щиро ми молимося. Чому? Тому що ми все ще живемо в грішному світі.

Я не раз згадував про це після терористичної атаки на Америку 11 вересня. Десятки тисяч життів були помилувані. Але Бог сказав «ні» на тисячі інших молитов. Чи є яка користь в їх смерті? Думаю — так.

Без сумніву, смерть мого батька більше вплинула на моє служіння, ніж що-небудь інше у всьому моєму житті, окрім мого власного навернення до Ісуса Христа. Моє велике бажання — щоб люди мали правильні стосунки з Богом, владнали велику проблему і померли щасливими, знаючи, що, як мій батько, вони будуть з Ісусом, «бо це значно краще» (Філ. 1:23). Чи означає це, що ми не повинні перейматися молитвою? Цілком навпаки. За багато років, мандруючи світом, я відкрив ще чотири способи, якими Бог часто відповідає на молитви. Повірте, Він любить говорити «так».

— **«Так. Але доведеться почекати».**

Негайна відповідь на молитву. Ви її хочете. Я її хочу. Але Бог не завжди так чинить. І щоб одержати від Нього найкраще, ми повинні бути терплячими. Філ Галлацей не знав, що сказати, коли його маленькі діти запитували, чи помре їх мама. Його дружина Рамона страждала від жаківних нападів хвороби. Сотні друзів і родичів молилися, але вага Рамони поступово дійшла до 45 кілограмів. Лікарі дуже старалися, але до осені 1996 року напади почали повторюватися щодня, триваючи іноді по кілька годин. Філ рідко відходив від Рамони. Він думав, чи доживе вона до 30 років. Якось ввечері, коли вже здавалося таким безнадійним, Філ ходив темним подвір'ям, потім впав на коліна. «Боже! — благав він. — Я більше не можу. Будь ласка, зроби що-небудь!».

І коли він так молився, він згадав ім'я лікаря. Філ зателефонував лікарів, який оглянув Рамону наступного ранку і поставив їй діагноз: рідкісний хімічний дефіцит. За тиждень Рамона стала іншою людиною. Напади припинилися. Її очі засяяли тим світлом, яке колись приваблювало до неї Філа. Чудо було таким неймовірним, що Філ сказав: «Бог повернув мені дружину». «Просіть — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам» (Мт. 7:7).

— **«Так. Але зовсім не так, як ти очікуєш».**

Ви коли-небудь просили Бога використати вас? Якщо так, то очікуйте несподіваного. Гравець Національної футбольної ліги Шерман Сміт мав зріст 193 сантиметри і 110 кілограмів м'язових м'язів, з якими ви навряд чи захотіли б мати справу. Його репутація ведення м'яча за лінію захисту піднесла його майже до рівня культу на північно-західному узбережжі, де він грав за Seattle Seahawks. До нього ставилися, як до королівської особи. Потім, без попередження, Seattle Seahawks направили свого найвідомішого гравця в San Diego Chargers. Усе різко змінилось для цього спортсмена, чия християнська віра була такою міцною, як його грудна клітка. Через кілька тижнів він пошкодив коліно. Коли він одужував, то запитував: «Господи, чому Ти

відправив мене в Сан-Дієго?». А коли коліно відновилося, у Шермана була можливість привести одного з товаришів по команді до Господа. Цей новонавернений колега потім став видатним євангелістом серед молоді, котрий здобував тисячі душ щороку.

Чому Шермана направили в Сан-Дієго? Він тепер знає, що Бог хотів вжити його. «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5-6).

— **«Так. І навіть більше!».**

Ви коли-небудь думали, чи знає Бог, чого ви хочете і що вам потрібно? Австралієць Девід Смолбуун відчував, що Бог веде його до проведення християнських концертів. Він почав свою діяльність в країні, де християнство вкоренилось тільки серед п'яти відсотків населення. Коли надто мало його прихильників відвідали концерти під час його головного турне, борги Девіда зросли до 250 тисяч доларів. Кредитори швидко забрали за неплатежі його будинок, і батько шістьох дітей почав шукати будь-яку іншу роботу. Відомий актор запропонував йому роботу в Нешвіллі, і Смолбуун продали меблі та інші речі й купили квитки до США.

Через кілька тижнів вони прибули в США, але Девіду сказали, що «його перебування незаконне». Він буквально не піднімався з ліжка кілька днів. Потім вони з дружиною пояснили дітям, що сталося. Вони схилюлися на коліна і попросили Бога допомогти їм. І трапилося найцікавіше. Бог послав їм мішки з подушками, невеликий фургон і випадкові заробітки. Потім стався найбільший сюрприз — найстарша 15-літня дочка Девіда Ребека підписала контракт з відомою фірмою і записала свій перший альбом під старим прізвиськом сім'ї — Сент Джеймс.

Перенесімося в сьогодні. Девід організовує концерти власної дочки. Ребека Сент Джеймс стала однією з найпопулярніших християнських актрис в Америці. Журнал Christianity Today назвав її в числі 50 найперспективніших євангельських лідерів до 40 років. Ми любимо запрошувати її на наші євангельські фестивалі по всій країні.

Увесь час Бог знає, що Він робить! «Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить Господь, — думки спокою, а не зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єр. 29:11).

— **«Так. Тобі й просити не треба».**

Чимало людей думають, що молитва має бути довгою і складною. Насправді найпростіша молитва може дати вам чудо, котрого ви потребуєте, якщо вам це справді потрібно.

Після серйозного падіння старий джентльмен на ім'я Люк Малдер молився, щоб прийняти Ісуса Христа. Потім він помолився за свою дружину Клару, яка відвідувала сестру в Каліфорнії. Того ж дня Клара почула презентацію Євангелія і довірилася Христу.

Християнський художник Рон Вілер мріяв про створення трактатів для євангелізації, але йому потрібен був комп'ютер. Він закінчив домашню роботу і почав молитися. Через два тижні друг зателефонував Рону і запропонував йому новий комп'ютер — точно такої моделі, про яку молився Рон. Незабаром після встановлення комп'ютера Рону зателефонували з Американського Товариства трактатів і попросили оформити цілу серію євангельських трактатів.

Мої друзі Естебан і Кармела Тосоні їхали однією з найвищих гірських доріг у світі, коли їх авто зламалося. Стояли сутінки. До найближчого міста було майже 20 кілометрів. Тому сім'я Тосоні молилася Богові про допомогу. Коли вони розплющили очі, хтось звідкіль з'явився механік, підійшов до машини, запитав, чим може він їм допомогти, відремонтував їх газовий фільтр і поїхав. Випадковість? Ну що ви! «Дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16).

Луїс ПАЛАУ.
The Christian Post.

Я йшов до церкви зовсім розчарований. Сьогодні вранці знову посварився з батьками. Вони хочуть, щоб я оженився. Я також цього хочу. Але їм мене не зрозуміти, адже Марійка... «Боже! — подумав я. — Я не знаю, що мені робити!». Але Бог мовчав.

Зайшов у двері нашої зали і побачив її. Марійка. М'які риси обличчя, хвилясте світле волосся, деякі непослушні кучері стирчать в різні боки, яскраво-зелені очі — я вірив, що вона буде моєю дружиною, але підійти до неї так і не наважився. Уже й не знаю, чому я ходив до церкви — чи на зустріч з Богом, чи щоб просто побачити її.

Вона глянула на мене, і я спіткнувся об цвях, котрий ось уже скільки часу стирчить з підлоги, і ледь не налетів на літню даму, що вперше прийшла до церкви і розмовляла з пастором. Пастор

«А ти забий цвях!»

з докором зиркнув на мене, а Марійка усміхнулася, опустила очі і поклікала дітей на недільний урок.

Мене раптом як блискавкою вдарило. Спочатку було соромно, я в душі проклинав цвях, що стирчав з підлоги. А потім... Я подумав: «Я більше п'яти років у церкві, а корисним нічим не займаюся, а вона лише півроку як покалася, а вже проводить уроки з дітьми, служачи цим Богові!».

З цим питанням я вирішив підійти до пастора. Він уважно вислухав мене і сказав: «А ти поглянь навколо. Може, де-як цвях забити треба». Я не зміг знайти слів, щоб відповісти йому. Мене просто переповнило обурення. Його хтось поклікав, і він відійшов спілкуватися з іншими людьми.

Знову розчарування наповнило моє серце. «Як він може так ставитися до мене?! Який цвях? Він же пастор, він повинен мене підтримувати! Підказати, чим я міг би займатися в церкві!».

«Боже! — подум-

ки закличав я. — Я не знаю, що мені робити!». Цього разу Бог відповів дуже конкретно: «А ти забий цвях!».

«Що?» — перепитав я Його, але Він більше нічого не сказав.

До служіння залишалося ще хвилин з десять.

«Я встигну!» — подумав я і пішов по

було зробити, щоб сповнилася Його досконала воля в нашому житті».

Я підвівся, все ще дивлячись на забитий мною цвях.

— Борисе, — почув за спиною скромний і сором'язливий голос.

— Що? — запитав я, повертаючись на голос, і вчепився в молоток, мовби саме

ящик з інструментами. Взяв там молоток і взявся забивати той цвях, об котрий щоразу хтось спотикався. Усі знали, що він там стирчить, і старались його обходити, але все одно час від часу хтось оббивав об нього ноги.

Я присів і почав стукати по цвяху молотком.

«Ось так колись хтось забивав цвяхи в руки мого Господа, — подумав мені. — І це треба

він був моїм спасінням або, може, тому, що я його ледь не впустив. Переді мною стояла вона — Марійка.

— Ти не міг би забити кілька цвяхів у дитячому класі? Діти зробили кілька вирубів, а нам їх навіть повісити ніде.

— Добре. Зараз. Прийду, — ледве видушив я з себе.

Забиваючи цвяхи в дитячому класі, я раптом подумав: «На яких жакливих лавках сидять наші люди — скривлених і старих. Я ж столяр!.. Ось би зробити нові лавки — гарні, відполіровані, полаковані».

З цієї пропозицією підійшов до пастора.

Через рік члени нашої церкви і гості сиділи на новеньких лавках — таких, як я й думав: гарних і полакованих. А ми з Марійкою очікували свого первістка.

Комусь треба було забити той цвях. Треба, щоб сповнилася Його досконала воля в нашому житті.

Моліться за доброї погоди

«... між мною та смертю не більше кроку!» (1 Сам. 20:3).

Життя таке коротке, що можна, не перебільшуючи, порівняти його з одним кроком. Навіть якщо ми живемо 70 чи 80 років, то все одно життя триває лише короткий час. Воно здається довгим, якщо заглядати в майбутнє, але я хотів би запитати старих людей, чи не виглядає їм їхнє життя дуже коротким? Вам, молоді люди, один місяць здається вже тривалим періодом. Але коли вам буде 40, 50 чи 60, рік виглядатиме дуже коротким. Не дивуюся, що Яків на запитання, скільки йому літ, відповів: «Короткі та ліхі були дні часу життя мого» (1 М. 47:9). Досягши віку 130 років, він вважав своє життя коротким. Якби він був молодим, то сказав би, що прожив відносно багато днів. Але коли людина старіє, то її численні дні здаються коротшими, ніж були.

Я рекомендую вам частіше задумуватись про смерть. Якщо ви неохоче думаєте про це, то підозрюю, що у вас щось негаразд. Хто боїться серйозних речей, той, напевне, має для цього серйозну причину. Якщо наше життя коротке, то дуже жаль втрачати один-єдиний рік, не кажучи вже про ціле життя.

Якось на морі був шторм, і на борту корабля був молодий чоловік, що не зник до штормів. Він дуже злякався, забився в куток і став на коліна, щоб помолитися. Капітан, що проходив мимо, не стерпів такої поведінки і крикнув: «Підведися, боягузе! Молись за доброї погоди!».

Хочу дати цю добру раду всім, хто ще не замислювався над смертю: моліться за доброї погоди. Почніть зараз жити з Богом. Віддайте Господу Ісусу Христу розквіт вашої молодості, свої найкращі дні.

Ч. Г. С.

Сила безсилих

В один з днів 1946 року ми з мамою отруїлися чадним газом — закрили напалену вугіллям піч. Батько витягнув нас на свіже повітря. Ми отямилися. Чадний газ нам не нашкодив. Але через сім місяців мама народила другого сина і одразу ж зауважила, що він не реагує на світло. Син сліпий! — здригнулося її серце. При обстеженні виявилось, що хлопчик ще й німий і ноги його паралізовані.

— Допомогти йому неможливо, — констатував лікар і порадив відправити дитину в спеціальний заклад.

— Ні, сина ми візьмемо додому, — без вагання відповіли батьки.

— Вам вирішувати... Але його треба не тільки обслуговувати, але й любити, а це дуже важко.

Мій брат був найбезпомічнішою людиною, яку мені коли-небудь доводилося зустрічати. У нього були широкі груди і велика голова, а руки і ноги — як у п'ятирічної дитини. Голову він не піднімав. Руки йому підкорялися, і коли він не спав, то постійно розхитував ліжко — у цьому було все його життя, яке можна назвати життям росту. Але для нас це не мало ніякого значення. Він був членом нашої сім'ї. Ми його годували, переодягали, прали білизну.

Ліжко його стояло біля вікна. Вранці ми засували фіранку, щоб сонце не обпекло його чутливе тіло. Під час спеки постійно клали на голову мокру серветку — тоді він менше кидався з боку на бік. Мама говорила мені: «Коли ти прийдеш на небо, брат обніме тебе і скаже: «Дякую за любов і терпіння»».

У 20 років я познайомився з дівчиною і запросив її додому.

— Чи хочеш подивитися на мого брата? — запитав я дівчину.

— Ти що?! — жажнулася вона. І я зрозумів, що це не та людина, з якою мені треба поєднати своє життя.

Пізніше я познайомив батьків з іншою дівчиною. Коли мені треба було годувати брата, я запитав:

— Підеш зі мною?

— Звісно! — відповіла вона.

Ми зайшли до кімнати брата. Я присів на ліжко, підняв його голову і став годувати. Дівчина деякий час мовчки дивилася, а потім тихо сказала: «Можна, я погодую?» — і ввійшла в неї затремтіла...

Я дозволив, і вона прекрасно справилася з цим завданням. В очах її було безмежне співчуття... Ось вона — сила безсилих!

У такому стані брат пролежав 33 роки. Він міг тільки дихати, їсти і спати, але сила його впливу на нашу сім'ю була величезна.

Шість років минуло з дня його смерті, та я досі згадую його з теплим почуттям. Його безпомічність стала нашою духовною школою. Догляд за ним навчив нас безкорисливої любові, терпіння і співчуття — це одна з причин, чому Бог допускає жити на землі безпомічним і хворим.

(«Вісник істини», 2/1993).

Їх викрали і тримали в ув'язненні бойовики «Талібану» протягом 105 днів. Але «Талібан» не зміг зламати їх віру і знищити їх надію.

Як «Талібан» не зміг зламати християн

Вісім працівників гуманітарних місій із західних країн утримувались в Афганістані за сфабрикованим звинуваченням в прозелітизмі в дні перед терактами 11 вересня і залишались в ув'язненні під час перших американських атак Афганістану.

Книга «Кабул 24», що вийшла минулої осені, розповіла про жахливу історію, котру пережили працівники місії в тюрмі, про «ангелів», котрих вони зустріли по дорозі, і їх співчуття до «Талібану» і афганського народу.

«Я відчуваю, що ця історія — свідчення Божої вірності для людей, котрих Бог закликає йти в небезпечні місця», — сказав Генрі О. Арнольд, співавтор книги «Кабул 24» і продюсер документальної версії цієї історії, в інтерв'ю.

Арнольд вказав на Георга Таубмана, міжнародного директора Shelter Now International (SNI), який жив в Афганістані з дружиною і двома синами-підлітками майже 20 років до того, як його викрали.

«Вони бажали не тільки слухати, чути, а й йти, — сказав Арнольд. — Вони надихнули мене». У 2001 році «Талібан» захопив працівників західного SNI і 16 афганців — працівників SNI. Протягом 105 днів західні працівники SNI жили в убогих в'язницях — деякі нагадували середньовічні темниці — і щодня боялися, що їх вб'ють.

І жінки, і чоловіки — працівники SNI розповідають, як вони читали свої Біблії і щоденно молилися. Одна жінка пояснила талібу-солдатові, що таке Трійця, коли він звинуватив християн в багатобожництві. Її точна і зрозуміла відповідь навела співрозмовника на запитання, чи справді реальний її Бог.

Полонений християнин на прізвище Таубман здобув повагу співкамерників і кількох талібів через свою побожність — він постив щоп'ятниці, у святий для мусульман день, часто молився і читав Біблію, а також через глибоке знання афганської

культури і повагу до неї. Таубман вільно говорить мовою пушту і зодягається, як афганець.

«Кабул 24» описує деяких лідерів «Талібану» жорстокими і владними, а деяких співчутливими. Були й такі, які ризикували своїм життям, щоб допомогти християнам.

«І це чудове нагадування про те, що Бог може зробити набагато більше, ніж ми можемо уявити», — так книга зафіксувала роздуми Таубмана.

Багато мусульман також виявили справжню любов і співчуття до християнських працівників у період їх ув'язнення.

16 афганців-працівників SNI були мусульманами — SNI не вимагає від своїх місцевих працівників навернення, щоб бути прийнятими на роботу. Попри жахливі катування афганські працівники відмовились лжесвідчити, що лідери християнського SNI змушували їх перейти в християнство.

«Ці віддані працівники-мусульмани стали в пролом за своїх друзів-християн, вони мужньо терпіли катування, — коментують автори «Кабул 24».

Після 105 днів переходів з тюрми в тюрму в'язнів нарешті звільнили американські сили безпосередньо перед тим, як таліби здали місто, в якому утримувались полонені. 16 афганців-працівників також змогли втекти після того, як одному полоненому вдалося відкрити замок.

Через півроку після звільнення кілька працівників SNI повернулися до Афганістану, щоб знову служити бідному народові країни. Серед тих, хто повернувся, були Таубман і його сім'я. Коли працівники SNI повернулися в Кабул, то виявили, що більшість афганських лідерів і уряд зустріли їх з розпростертими обіймами.

Нова команда SNI змогла відновити все, що знищили таліби. Нині Shelter Now International все ще служить бідним в Афганістані.

CNL-NEWS.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 11:00-13:00

(богослужіння)

Четвер: 20:30, П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

Av. Pablo Neruda 106 Local 5

L1 «M» Alto del Arenal,

C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

salvaciondedios2005@hotmail.com

Телефон:

№ 678-292-970

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Мицкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Рівненська область

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5-Б; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5;
НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КИЇВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год.; тел. 044-423-80-64.

БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Топ Салієнса,

НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

ЗАПРОШУЄ

на зустріч з Віктором РЕЗНІКОВИМ

«Іди... і розповіж, які речі великі Господь учинив тобі і як змилювався над тобою!»

(Мр. 5:19)

«Я БАЧИВ НЕБЕСА»

ЗУСТРІЧІ ВІДБУДУТЬСЯ В ДОМАХ МОЛИТВИ ЦЕРКОВ ХВЄ ОБЛАСТІ

8 червня в Калуші (19.00); 9 червня — в Коломії (18.00);
10 червня — у Бурштині (19.00); 11 червня — у Тлумачі (19.00);
12 червня — в Заріччі (20.00); 13 червня — в Івано-Франківську (10.00) і Надвірній (18.00); 14 червня — у Стецеві (18.00);
15 червня — в Утороплах (18.00); 16 червня — в Коломії (18.00).

Вхід вільний

Віктор Резніков — колишній начальник карного розшуку Красноярського краю, опісля — успішний бізнесмен. Дивним чином залишився живий їхній син, якого на початку 90-х викрали чеченці і погрожував вбити, якщо родина не дістане 100 мільйонів рублів за три дні. Віктор був готовий віддати своє життя заради порятунку власної дитини і на колінах благав Бога врятувати хлопця. Господь змилювався і повернув сина до батьків живим і здоровим. Але навіть після цього Віктор вважав господарем свого життя лише самого себе.

На життя Віктора двічі робили замах. Першого разу, у 1993 році, в нього випустили три автоматні черги, але жодна куля не досягла цілі. Через постійний страх великі статки не приносили йому потрібного задоволення. У 1997 році замах повторився. Численна охорона не змогла перешкодити найманому вбивці впритлумити Віктору в голову. Лікарі порадили дружині Тамарі готуватися до похорону...

Того, що довелося пережити Віктору і Тамарі Резніковим, з лишком вистачило б на кілька людей. І тільки через роки, пройшовши через неймовірні випробування, які їм приготувала доля, вони зустрілися з Автором, Котрий написав такий незвичайний сценарій для їхнього життя.

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу

«ВІРУЮ» на каналі

ТРК «3-студія».

УВАГА

Стежте за програмою телепередач

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 6 (137)
червень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»

МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.